

vistnok ikke hidtil har været taget under ret grundig og alvorlig Overvejelse. Men hvis man vil tage det Standpunkt, maa man, mener jeg, tage Konsekvenserne deraf og tage alle med, som have Krav derpaa, saaledes at man ikke giver en Lov, hvorved man tager nogle enkelte med, men ikke andre, der lige saa fuldt ere berettigede til at faa deres Stemme afgivet under Forfald som de andre. Det er den Stilling, jeg har taget.

Jeg staar ganske ene paa mit Standpunkt. Flertallet er — efter nogle Betæneligheder, saa vidt jeg kan forstaa — blevet enigt om ikke alene at tage Søfolkene, men ogsaa Statstjenestemændene med. Men alle de andre, f. Eks. syge og alderdomssvækkede, som ogsaa kunne have Krav paa at komme med, ere udelukkede. Det Standpunkt kan jeg ikke indtage, og jeg forundrer mig i ikke ringe Grad over, at de Radikale og Socialdemokraterne have kunnet det. Naar jeg tænker paa, hvor stor og langvarig en Strid — den er endnu staaende — der var, den Gang vi naaede til et Resultat med Hensyn til den kommunale Valgret og beholdt en lille Levning af privilegeret Valgret tilbage, som har vist sig i Virkeligheden ingen Betydning at have, naar jeg tænker paa, at man stadig bliver ved at koge paa den Suppe, som man fik Anledning til at lave den Gang, undrer det mig, at man nu kan gaa med til, idet man letter Adgangen til at afgive Stemme, at sætte et Skel paa dette Omraade, antage nogle og udelukke andre. Med andre Ord, man giver nogle af dem, som have været forhindrede i at stemme, en privilegeret Valgret, men udelukker andre. Det er imidlertid noget, de Herrer Radikale og Socialdemokrater maa om, det er ikke min Sag, og for ikke at være vidtløftig skal jeg heller ikke gaa særlig i Rette med dem for det Standpunkt, de her have indtaget. Men jeg er vel fornøjet med, at jeg holdt mig til det, vi forrige Aar vare enige om, og som det fremgaar af Flertallets Betænkning, vi endnu den Dag i Dag ere enige om. De Herrer sympatisere alle med mit Forslag, de tør blot ikke gaa saa vidt, de tro, at det vil volde Vanskeligheder, saa at de stakkels Søfolk ikke kunne faa den Valgret, de gerne ville have. Jeg under gerne Søfolk Adgang til at afgive deres Stemme, ligesom jeg gerne under alle andre det samme. Jeg er i saa Henseende konsekvent. Jeg er ikke imod, at Søfolk faa Valgret paa den Maade, men jeg siger, at alle de andre skulle være med, naar vi skulle have Forholdet ordnet saaledes. Men

jeg er, som sagt, kommen til i saa Henseende at staa ganske ene, og det er jeg heller ikke misfornøjet med (*Alfred Christensen*: Jeg stemmer med Dem!). Jeg kan undvære det ærede Medlems Sympati i saa Henseende. Jeg er saa fuldt ud frisk og glad over min Stilling, at jeg behøver ikke nogen Tilslutning; men har det ærede Medlem saa stærk Sympati derfor, gives der jo nok en Form, hvorunder denne Sympati kan tilkendegives, og saa skal jeg glæde mig ved i det givne Tilfælde at faa den. Men trænge til den gør jeg ikke.

Jeg er altsaa meget vel fornøjet med min Stilling. Derimod undrer det mig, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) syntes at være noget sær og gnaven over, at det er gaaet, som det er, og særlig syntes at være utilfreds med, at han var kommen i daarligt Selskab — han var nemlig kommen i Selskab med det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), det var noget, han aldrig havde tænkt sig. (*Stemmer*: Er det daarligt Selskab?). Ja, saadan mener jeg, han opfattede det, at han her kom til at staa sammen med det ærede Medlem fra Svendborg. Det er han nu altsaa kommen til, men det er hans egen Skyld. Hvis han var misfornøjet med det, stod der ham en Dør aaben: Han kunde have sluttet sig til mig, hvis han mente, at det var bedre Selskab (*Wenzel Neergaard*: Det var endnu daarligere Selskab!). Det ærede Medlem fra Svendborg mener, at det var endnu ringere Selskab, og det kan gerne være, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds mener det samme, men derfor taber jeg ikke Humøret.

Sagen staar altsaa nu saaledes, at vi skulle træffe en Afgørelse af dette Forhold, og det har ogsaa været min Mening, at det var rigtigt at komme dertil. Saa vidt jeg erindrer, har Sagen aldrig været til anden Behandling her, endsige været oppe i det høje Landsting, og naar nu Spørgsmaalet er behandlet gennem en Række Aar og en hel Del ærede Kolleger her have stor Interesse for at faa Sagen videre fremmet, finder jeg, at der ikke fra min Side har været eller er nogen Grund til at lægge Hindringer i Vejen for, at dette Ønske opfyldes, saa meget mindre som det er min Opfattelse, at Lovforslaget, hvilken Behandling det end vil faa paa sin Vandring, ikke vil kunne vedtages i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Vi kunne jo se den videre Behandling, Sagen vil faa. Da jeg venter, at Sagen vil komme til at foreligge her til Behandling igen